„croieşte-ţi altă soartă". Ca şi cum n-ar fi omul sub vremi!

Strigătul acesta de deşteptare, sfâşierea perdelei somnului, spargerea zăgazurilor inimii şi plecarea apelor din ochiurile limpezi ale lacurilor de munte, în zăpor revărsat, pustiitor, peste şesuri, luarea de atitudine existenţială, activă în faţa lumii, accentuarea kairotică a prezentului – aşa cum le aflăm exprimate în strigătul cu care-ncepe cântecul lui Mureşanu ori în ordinul de operaţii al Iancului, care-i răspunde imediat: „No, hai!" – ar putea înfăţişa o funcţiune autentică, periodică, o impulsiune dinamică originală, nestatornică a sufletului românesc în faţa anumitor praguri violate.

El ar putea însemna reflectarea, asupra sufletului românesc, a caracteristicei esenţiale a sufletelor statice, care – cum observa cândva d-l Rădulescu-Motru – nu se pot adapta treptat schimbărilor, prin acele mii de ajustări nesimţite ale indivizilor, ci numai în bloc, prin întoarcerea dintr-o dată, prin modificarea unui anumit resort lăuntric, prin schimbare la faţă, prin conversiune, prin salt – atunci când o anumită presiune interioară sau exterioară,